

РЕШЕНИЕ

№ 915

гр. София, 11.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова

Луиза Христова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **9482** по описа за **2012** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК, във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 6, ап.19, представлявано от управителя С. Ц. Н. чрез адв.К. А., САК срещу решение от 18. 06. 2012г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 102 състав, постановено по н.а.х.д.№ 24292/2011г., с което е изменено наказателно постановление №22-[ЕГН]/28.09.2011г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда” С.. С наказателното постановление на [фирма], на основание чл. 416, ал. 5 от КТ във връзка с чл. 414, ал. 3 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 за нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ.

Със съдебното решение размерът на имуществената санкция по чл.414, ал. 3 от КТ е намален от 2000 лева на 1700 лева.

С касационната жалба се иска отмяна на обжалваното съдебно решение и постановяване на друго съдебно решение, с което да бъде отменено изцяло наказателното постановление. Основните доводи са за незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт. Жалбоподателят твърди, че наказателното постановление е следвало да бъде отменено, поради допуснати нарушения на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Излага съображения за разминавания в цитираните законови текстове в наказателното постановление, акта за установяване на административно нарушение и

констативния протокол, които създават неяснота относно уведомлението, за което съществува задължение за работодателя да връчи на работника, преди да го допусне до работа. Прави възражение, че няма основания за изключване на трудовия договор от 18.08.2012г. от доказателствения материал по делото. Също така счита, че е допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като съдът не се е произнесъл по искането за разпит на свидетелката М. И. С.. Претендира разноси за съдебното производство.

Ответникът по касационната жалба, чрез упълномощения си процесуален представител поддържа становище за неоснователност на жалбата и иска обжалваното съдебно решение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата и счита, че решението на СРС е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима, подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество е основателна.

Със съдебно решение от 18. 06. 2012г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 102 състав, постановено по н.а.х.д.№ 24292/2011г., е изменено наказателно постановление №22-[ЕГН]/28.09.2011г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда” С. като е намален размера на наложената имуществена санкция на [фирма] от 2000 лева на 1700 лева, за нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ.

За да постанови решението си въззивният съд е събрал гласни и писмени доказателства по делото, въз основа на които е приел за установено, че на 18. 08. 2011г. около 14 часа, при извършване на проверка за спазване на трудовото законодателство в обект – ресторант „Т. М.” в [населено място], ул. „ 11-ти август” № 11, стопанисван от [фирма] е установено, че на обекта като мияч на съдове работи М. И. С.. Тя попълнила декларация по чл. 402, ал. 1 от КТ, че работи от 09.08.2011г. като миячка, с работно време от 10.00 ч. до 14. 00 ч., без трудов договор. В деня на проверката, на 18.08.2011г., между [фирма] и М. С. бил подписан трудов договор № 167, като в 20.00 ч. на същата дата ѝ било връчено уведомление по чл. 62, ал. 3 от КТ, заверено от ТД на НАП.

Деянито е квалифицирано като нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ. На [фирма] е съставен акт за административно нарушение за това, че в качеството на работодател, на 18.08.2011г. е допуснал до работа като мияч на съдове М. С., преди да ѝ предостави екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ, заверено от ТД на НАП. Издадено е наказателно постановление № 22-2203468 от 28.09.2011г., с което за извършено административно нарушение по чл. 63, ал. 2 от Кодекса на труда, на основание чл. 416, ал. 5 във връзка с чл. 414, ал. 3 от КТ на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2000 лв.

Съгласно чл. 218 от АПК, касационната инстанция дължи произнасяне по наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съдебното решение е валидно и допустимо, но не съответства на материалния закон. Възприетата фактическа обстановка кореспондира със събраните по делото доказателства и въз основа на нея са изведени законосъобразни правни изводи, че

безспорно е доказано извършване на нарушение по чл. 63, ал. 2 във връзка с ал. 1 от КТ. Съгласно посочената разпоредба, работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ, заверено от ТД на НАП. Фактическият състав на нарушението е осъществен. Работничката М. И. С. е допусната до работа преди да са ѝ връчени документите по чл. 63, ал.1 от КТ. Видно от попълнената от нея декларация, тя е работела в ресторанта от 09.08.2011г., а не от деня на проверката. В декларацията е вписала, че работи без трудов договор, без граждански договор и без да ѝ връчено заверено уведомление от ТД на НАП и екземпляр от сключен писмен договор. При проверката в 14.00 ч. работничката е заварена от проверяващите служители на дирекция „Инспекция по труда“ да работи в ресторанта. Безспорно се установява, че заверено от ТД на НАП копие от уведомлението по чл.62, ал. 3 от КТ ѝ е връчено на 18.08.2012г. в 20.00ч. Към момента на проверката е доказано, че е извършено нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ във връзка с чл. 63, ал. 1 от КТ. Работодаателят е длъжен да не допуска до работа работник или служител преди да му е връчил както екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, така и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ, заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите.

Правилно е прието, че е извършено нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ, но неправилно въззивният съд не е приложил чл. 415в от КТ. Императивната разпоредба на чл. 415 в от КТ, в редакцията на текста към датата на извършване на нарушението, приложима съгласно чл.3, ал. 1 и ал. 2 от ЗАНН, предвижда, че за нарушение, което може да бъде отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, виновното лице се наказва с глоба или имуществена санкция в размер от 50 до 100 лв.

Въззивният съд е изследвал фактите и обстоятелствата по случая и е установил по безспорен начин, че от извършеното нарушение не са произтекли вредни последици за работничката, както и че същото е било отстранено веднага по реда, предвиден в КТ. Представено е копие от двустранно подписан трудов договор от 18.08.2011г. и справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 3 от КТ, от която е видно, че трудовият договор е регистриран в ТД на НАП на 18.08.2011г., тоест нарушението е отстранено. Съгласно Тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011г. по тълкувателно дело №7/2010г. на ОСК на ВАС, разпоредбата на чл. 415в от КТ представлява привилегирован състав, приложим в хипотезата на налагане на санкция за нарушенията, изрично посочени в чл. 414, ал.3 от КТ. Административният съд има правомощието като касационна инстанция да преквалифицира нарушението, описано в наказателното постановление като „маловажно нарушение“ по смисъла на чл. 415в от КТ.

Съгласно чл. 414, ал. 3 от КТ, работодател, който наруши разпоредбите на чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв., за всяко отделно нарушение. В случая нарушението е квалифицирано по чл. 63, ал. 2 от КТ, съгласно който р

аботодаателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ, заверено от ТД на НАП. Следователно

приложим в случая е чл. 415в от КТ във връзка с чл.414, ал. 3 от КТ, във връзка с чл. 63, ал. 1 и ал. 2 от КТ.

С последвалата редакция на чл. 415в от КТ_е въведена ал. 2 на чл. 415в от КТ, съгласно която не са маловажни нарушенията на чл.61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и 3 и чл. 63, ал. 1 и 2 от КТ (ДВ, бр. 7 от 24.01.2012 г.), но тази редакция не следва да бъде приложена. Приложим е чл. 3, ал. 1 от ЗАНН, съгласно който, за всяко административно нарушение се прилага нормативният акт, който е бил в сила по време на извършването му. Съгласно чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, ако до влизане в сила на наказателното постановление последват различни нормативни разпоредби, прилага се онази от тях, която е по - благоприятна за нарушителя. В случая се явява по-благоприятна за касационния жалбоподател редакцията на чл. 415в от КТ, която предвижда приложимост на хипотезата за малозначителност на процесния случай. Следвало е да се приложи нормата на чл. 415в от КТ в текста към датата на извършване на нарушението като по-благоприятен по смисъла на чл. 3, ал. 1 и ал. 2 от ЗАНН.

Въззивният съд не е приложил чл. 415в от КТ и е постановил незаконосъобразно решение, което следва да бъде отменено, а вместо него постановено друго решение, с което да се измени размера на санкцията на наказателното постановление в размер на максималната по чл. 415в от КТ от 100 лева. При определянето на размера настоящата инстанция отчита тежестта на нарушението, обстоятелството, че се касае за нарушение на трудовото законодателство, което засяга правата на работниците и служителите, също така и факта, че са констатирани и други нарушения на трудовото законодателство при проверката. Това обуславя налагане на санкция в максималния размер от 100 лева, което ще способства постигането на целите по чл. 12 от ЗАНН.

Неоснователно се явява искането за присъждане на съдебно деловодни разноски, тъй като такива не се присъждат от административните съдилища по този род дела, съгласно тълкувателно решение № 2 от 03.06.2009г., постановено по тълкувателно дело № 7/2008 г. на Върховния административен съд.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК и чл. 222, ал.1 от АПК, Административен съд София - град, XIV-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 18. 06. 2012г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 102 състав, постановено по н.а.х.д.№ 24292/2011г., като вместо него постановява:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление №22-[ЕГН] от 28.09.2011г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда” С., с което за нарушение на чл. 63, ал.2, от Кодекса на труда и на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 414, ал.3 от КТ, на [фирма], [населено място] е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева, в частта за размера на наложената санкция, като на основание чл.415в от КТ определя санкция в размер на 100 лева.

Решението не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.

